

Katholieke ziekenhuizen remmen de euthanasiewet af. Dit hoort niet

Bart Eeckhout is hoofdredacteur.

◆ Exclusief voor abonnees, 13 februari 2020

De vaststelling is niet nieuw: het assisenproces over de euthanasie van Tine Nys was een belangwekkend moment. Voor de betrokkenen, of ze nu in het gelijk gesteld werden of niet, was het zonder uitzondering een pijnlijke ervaring. Voor de samenleving als geheel was het evenwel een leermoment. Nog voor het arrest geveld werd, sprak expert Wim Distelmans de vrees uit dat de ophef over het proces ertoe zou leiden dat een verbreding van de euthanasiewetgeving voor jaren onbespreekbaar zou worden. De vraag is of die vrees terecht is.

Distelmans heeft gelijk als hij stelt dat er in het parlement minder bereidwilligheid lijkt te zijn om de euthanasiewetgeving breder open te stellen. Dat heeft wel eerder te maken met de conservatieve wind die in de volksvertegenwoordiging waait, dan met de aandacht voor een proces waarvan velen zich afvragen waarom het er ooit moest komen.

Lees ook

[Katholieke ziekenhuizen remmen euthanasie af met 'palliatieve filter'](#)

en [Hoe katholieke ziekenhuizen euthanasie ontmoedigen](#)

Misschien heeft het assisenproces juist een andere, tegengestelde tendens blootgelegd. Opmerkelijk waren de vele getuigenissen, in hoeveelheid en doorleefdheid, van nabestaanden van iemand die door euthanasie een kans op waardig sterven kreeg. De teneur in vele van die interventies, van gewone mensen zoals u en ik, oud en jong, was: euthanasie is een verworvenheid die ons niet meer mag worden afgepakt.

Die getuigenissen lopen allang niet meer langs de klassieke breuklijn van katholiek versus vrijzinnig, of conservatief versus progressief. “De mensen die van dichtbij ondraaglijk lijden hebben ervaren en diegenen die denken

dat het hen nooit zal overkomen, daar ligt de breuklijn”, stelde de liberale oud-politica Jeannine Leduc ooit terecht.

MACHTSMISBRUIK

De dood is zelden een feest, euthanasie evenmin, in weerwil met het vaak foute clichébeeld van het sterven met een champagneglas in de hand.

Euthanasie is wel een ultieme, strikt gereguleerde remedie die een goed gedefinieerde, beperkte groep mensen veel leed kan besparen. De reacties op het euthanasieproces bevestigen dat er een vrij ruime consensus is om die uitweg te behouden.

Het is betreurenswaardig dat sommigen van hun machtspositie in katholieke ziekenhuizen misbruik maken om de euthanasiewet te blijven afremmen. Het is zelfs juridisch dubieus dat ze de wet op de patiëntenrechten daarbij naast zich neerleggen door doof te blijven voor vragen om euthanasie en in de plaats een palliatieve filter op te dringen. Dit hoort niet.

Palliatieve zorg is uiterst belangrijk, en eigenlijk maakt euthanasie er als laatste middel in vrij uitzonderlijke gevallen deel van uit. Het is jammer dat sommige ziekenhuizen de twee concepten tegen elkaar blijven uitspelen. Momenteel bestaat er geen expliciete verplichting voor ziekenhuizen om euthanasie als optie aan te bieden. Wie de praktijken bekijkt in sommige instellingen, begrijpt evenwel de roep om die verplichting alsnog in te voeren.